

ПЕТИМАТА РАЗЛИЧНИ

(Приказка за пръстите, според описанието на тяхното значение от Учителя Петър Дънов)

Имало някога петима добри другари – живеели наблизко, съседи били и връстници. Заедно израснали, играели и се забавлявали заедно. Учили заедно и си помагали в нужда. Така добре се разбирали, че както си били неразделни, искало им се така да си остане завинаги.

Единият приятел, най-високият, бил много *човечен и грижовен*, следял да има *справедливост* за всички, затова го обичали и думата му се чувала. Загрижен за бъдещето на приятелството им, като виждал какво се случва с другите момчета, как растат и се променят, и се пръскат в различни посоки да дирят късмета си, един ден предложил на своите, така да се привържат един за друг, че никой и нищо да не може да ги разделя.

- Да си обещаем да сме навсякъде заедно, както до сега – рекъл **Високия** – и нито жени, нито пари или друга някоя съблазън да не успее да ни постави един срещу друг. Ще си зашием ризите една о друга и така винаги ще гледаме в една посока – нали това е истинското приятелство! Ще гледаме и ще вървим само натам, за където всички сме съгласни!

Зарадвали се другарите на идеята му. Вторият другар, **Разумния** му казвали, защото винаги пръв съзирал и **посочвал** *разумното и благородното*, което всички да последват в постъпките си, потвърдил, че няма по-*достойно* от това, да си верен на приятелите си.

- Въпрос на *чест* е, - смятал той, - да сме единни и сплотени. Прав е нашият приятел, да е толкова *предпазлив и загрижен*. Нали виждаме какво се случва с другите - всеки започва да мисли само за себе си и забравя тези, с които е делил залька си.

- А освен това да сме заедно е и по-*весело* – обадил се **Гиздавия**. Той бил малко по-нисък от дългия и винаги седял до него, окичен с нещо *красиво*, и си *пеел* тихичко. Всички го обичали заради ведрия му нрав и *оптимизма* му. Той умее да внесе *хармония и радост* във всяко начинание на дружината, обичал всички изкуства, а и с наука се занимавал усърдно, та нямало как да се пренебрегне мнението му.

Имало в тази шарена компания и един по-нисичък, наглед слаб и някой можело да си помисли, че не им е на възрастта. **Малкия** му викали, но всички знаели, че докато той не се намеси, нищо в къщите и в работата им не се урежда. Много не се виждало кога работи най-

дребният, но щом някой имал нужда от храна или от дрехи, или пък искал да получи някоя работа – все Малкия нагласявал нещата. Как го правел, само той си знаел, но всички отдавна били свикнали да разчитат на уменията му да се справя в *материалния свят*. Както не можели без веселия нрав и музиката на Гиздавия, още повече имали нужда от Малкия да им *урежда къде да живеят и какво да ядат*, та можел ли някой да си помисли да не чуе думата му. А тя била:

- Ще намеря такава риза за петима и само с нея ще ходим, за да се не разделяме никога!

- Ама как така, бе, братя?! – накарал се да се изкаже и **най-якият** от тях. Той бил *интелигентен и честен*, но малко по-тромав от другите. Не че бил толкова бавен, но имал едно тайно умение, за което те не знаели. Свързвал се с Небето. Още от малък разбрал, че е различен от другите, защото се родил с една *антена*, по която приемал сигнали, които никой друг не можел да усети. Отначало тези сигнали малко го обърквали и много го забавяли, но постепенно се научил да ги разбира и те много му помагали. Така той чувал винаги гласа на *Любовта* и знаел как трябва да се постъпи. Другарите му го уважавали заради *силната му воля*, но понеже бил доста различен от тях, а и винаги сядал някъде ниско долу, та те не го виждали добре, не винаги имали време, воля и способност да вникнат добре в думите му и много-много не го разбирали. Но, все пак, той бил един от тях, знаели се от малки и точно сега никой не очаквал от него да се противопостави на общото решение.

- *Аз ви обичам, но искам да бъда свободен!* – избоботил Якия и сякаш сам се изненадал от думите си. – Аз съм много нисък и общата риза няма да ми е удобна – опитал се той да се оправдае за “особеното мнение”. Четиримата го погледнали отвисоко в недоумение.

- Какво значение има тук удобството на един, щом за всички ни ще бъде добре да не се делим? – противопоставил му се Високия.

- Дайте да не разваляме хармонията! – добавил и Гиздавия, като го погледнал с укор, но бързо се разсмял. – Малкия ще намери хубав здрав плат за ризата, а аз ще я изрисувам с цветовете на дъгата. И твоята част ще бъде розова – опитал се да го примамва към общото дело.

Якия не успял да отговори, а приятелите се размечтали за шарките на общата риза и напълно забравили за думите му.

Речено – сторено. Скоро ризата била готова, но здравенякът не искал и не искал да влезе заедно с другите четирима в нея.

- Да, воля не му липсва – казали си те и макар че били повече, принудили се да го оставят да си ходи отделно. Не могли да го убедят и

им докривяло, че така се цепи. – Но, той и без друго си е малко различен. Дано се вразуми!

Минало време, четиримата все повече се сближавали – пътят им бил общ, животът им - един. Като във всяка сговорна дружина – силата им се учетворила. А Якият, макар и силен, едва ги следвал с тромавата си походка. Чувствал се виновен, задето не ги послушал навремето, та сега трябвало с всичко сам да се справя. Но не се отказал от приятелите си и даже бил благодарен, че го допускат наоколо. Те се топлели един друг в студа и танцували заедно, когато били весели, разговаряли си за справедливостта и дълга, хранели се от обща съдинка. Пораснали още и понапълнели, та ризата взела да отеснява и все по-трудно я сваляли. Но и не искали.

Веднъж, когато спрели за почивка край една река, с антената си Якия уловил сигнал, да отиде бързо на отсрещния бряг. Не му било лесно, но нали имал силна воля, успял да доплува. Не щеш ли в далечината видели да се задава непознат звяр – свиреп и гладен. Ами сега! Ни да тичат, ни да плуват четиримата добри другари. Малкия се сетил, че носи въже, преметнал го през едно дърво, надвесено над реката, а Разумния посочил, че трябва някой да го хване отсреща и да го завърже за нещо, та да се прехвърлят над буйните води, докато не ги е разкъсал звярът. Едва тогава видели, че Якия е вече там и им маха да му хвърлят другия край на въжето.

Докато приятелите се измъквали от опасността в най-последната секунда, Якия стискал здраво въжето, защото самичък не можел да го завърже. Сега започнал сам себе си да разбира – ето защо е трябвало винаги да стои срещу тях. И копче не можеш да закопчееш, ако палецът не беше срещу другите пръсти.

- Приятелю, някой път ме дразниш, но винаги е добре да има някой и отсреща! – казал Високия.

- За да има равновесие – добавил Гиздавия.

- За да има мостове – допълнил Малкия.

- Защото с общата риза нямаше да можем да плуваме. И нека друг път да не се опитваме да коригираме Божественото – заключил Разумния.

- Създадени сме всеки поотделно да ходи в пътя си. – казал гласът от антената.

УЧИТЕЛЯТ СНЕЖИНКА

Млад момък бил запленил от красотата на една снежинка – като че ли за пръв път виждал истински: тя била така изящна и нежна, всичко в нея било на точното място и в пълна хармония с цялото.

- О, прекрасна! Но защо си толкова студена?! – възкликнал мъжът като протегнал ръка.

Снежинката тихо се приютила в нея и бавно се разтопила. Той наблюдавал как тя се превръща в най-обикновена капка вода. Какво разочарование!

Точно в този момент един слънчев лъч докоснал капката. Сега тя проблясвала - ту зелена, ту червена, ту златна, ту внезапно помръквала.

- Но ти постоянно се променяш! – възроптал мъжът – Каква си всъщност? Как да те опозная, като всеки миг си различна?!

- Ту аз се променям, ту ти ме виждаш по различен начин. – Отвърнала му мълчешком. – Тук на Земята е така. Докато дойде времето да стана лека и да отлетя пак към небето. Но когато съм там, започвам да копнея да се върна отново тук. Също като тебе.